Subota, 31.01.2015.g.

Mnoge od nas, koji tražimo svoje odgovore na putu osobnog rasta u vjeri

i duhovnosti, i koji pokušavamo živjeti svakodnevni život u skladu s

Božjim zapovijedima, tražeći svetu Božju volju za svoje živote i živote

drugih dragih ljudi oko nas, dakle, sve nas takve sigurno je interesiralo

što će se govoriti i kako će završiti dugo najavljivana SINODA O

OBITELJI.

Ono osnovno pitanje, koje je mene interesiralo, bilo je da li će i kako će

se Crkva odrediti prema primanju pričesti, HOSTIJE, ŽIVOG

GOSPODINA na misi od strane crkveno vjenčanih pa onda rastavljenih i

ponovno civilno vjenčanih kršćana, članova moje katoličke crkve.

Kroz malo praćenje svega što se tamo u Vatikanu događalo dok je trajala

ta Sinoda, u meni su se također mijenjala raspoloženja, dolazila pitanja i

odgovori.

Isprva sam se nekako čvrsto držao onoga što sam pročitao u Bibliji i što

sam naučio o nauku Crkve kroz ovo moje vrijeme obraćenja i rasta u

duhovnosti.

DA JE CRKVENI BRAK, SKLOPLJEN NA NORMALAN NAČIN POD

BLAGOSLOVOM SVEĆENIKA, DAKLE, PRED GOSPODINOM BOGOM,

NERAZRJEŠIV.

I DA DALJNJE CIVILNE RASTAVE TOGA BRAKA I SKLAPANJA

DRUGOG CIVILNOG BRAKA NA TO NEMAJU UTJECAJA.

I DA NAKON SKLAPANJA CRKVENOG BRAKA, SVAKI DALJNJI

ŽIVOT SA DRUGOM OSOBOM VAN TOGA BRAKA, U NOVOM

CIVILNOM BRAKU ILI MIMO NJEGA, PREDSTAVLJA ŽIVOT U

GRIJEHU.

Tako piše u Bibliji, tako je Crkva učila.

No, imam oko sebe toliko dragih osoba koje su se vjenčale u crkvi a teško

mogu dokazati da taj brak nije sklopljen na valjan način, pa su se rastale

iz raznih razloga, pronašle nove partnere, civilno se vjenčale s njima i žive

zajedničke živote dug niz godina. I usput, u svemu ostalome, su te drage

osobe i dalje nastojale izvršavati sve druge Božje zapovijedi u svojim

životima.

A JAKO PATE ŠTO NE MOGU PRIMITI PRIČEST NA MISI, ŽIVOG

GOSPODINA BOGA U HOSTIJI.

U takvim saznanjima i poznavajući mnoge životne situacije, ipak sam

nekako ostajao kod spoznaja, da je Gospodin u Bibliji jednom zauvijek

odredio što i kako je s onim vjernicima koji se crkveno vjenčaju a onda

rastaju i ponovno nastave život s drugom osobom.

DA JE TO ŽIVOT U GRIJEHU.

I sam sam se pitao, živeći na rubu rastave sa svojom suprugom, što bi

učinio da me ona ipak jednog dana ostavi radi svih onih povreda koje

sam joj učinio u prijašnjem dijelu svojeg života. A nisam ju nikad fizički

prevario s drugom ženom.

Da li bi tražio drugu ženu za zajednički život? Da li bi dalje nastavio živjeti

sam?

Bila su to teška pitanja. I samo bi oholi čovjek na njih dao jednoznačan

odgovor.

Ja sam si odgovorio da drugu ženu ne bi tražio i da bi se trudio

živjeti tako sam jer me držala prekrasna spoznaja DA SAM JA

TU DRAGU ŽENU, MOJU SUPRUGU, SAM ODABRAO, DA

SAM JU VOLIO U TRENUTKU NAŠEG VJENČANJA, DA JU I

DANAS VOLIM, A TO ŠTO BI ME OSTAVILA BILA JE

NAJVIŠE MOJA KRIVNJA.

I SMATRAO BI ŽIVOT U SAMOĆI KAO MOJU POKORU ZA

SILNE GRIJEHE KOJE SAM ČINIO.

A I NE BI BIO SAM. GOSPODIN BI BIO UVIJEK SA MNOM.

No, mnoge drage osobe nisu u takvoj situaciji u kakvoj sam ja bio.

Mnoge su ostavljene bez svoje volje, bilo od supruga bilo od supruge.

Mnoge su bile prevarene, maltretirane, zlostavljane, iskorištavane.

Mnogi su se brakovi raspali bez krivnje jednog od supružnika. I mnogi od

tih ostavljenih su onda tražili novo ispunjenje, novu ljubav, pažnju,

ispunjenost.

NA ŽALOST, U TIM TRENUCIMA, MNOGI OD NJIH NISU IMALI

ČVRSTU VJERU I ZLI I NJEGOVI ZLI DUHOVI, LAKO SU

DJELOVALI U NJIHOVIM ŽIVOTIMA.

Kako bilo da bilo, poznam mnoge drage osobe koje su nakon svojih

rastava, svojom krivnjom ili krivnjom onog drugog supružnika, pronašle

nove osobe s kojima žive nevjenčano ili u civilnom braku. A vjera im je

postajala sve čvršća i jača.

I tako su uvidjeli da žive u grijehu. I to ih je počelo, više ili manje,

smetati.

JER ŽIVOT U GRIJEHU JE ŽIVOT U VRIJEĐANJU GOSPODINA

BOGA.

I zato su mnogi od njih, istinske vjere, možda očekivali da će ova

SINODA O OBITELJI tu nešto promijeniti.

No, za sada se nije ništa drastično na tom planu promijenilo. Što će biti u

budućnosti, ostaje da vidimo.

Kroz sve te dane, u meni se nekako iskristaliziralo nekoliko spoznaja o

svemu tome:

- **U Bibliji, Markovo Evanđelje, piše: "ŠTO DAKLE BOG**

ZDRUŽI, ČOVJEK NEKA NE RASTAVLJA!"

To je jasna Božja volja kako GOSPODIN BOG želi da izgleda

zajednički život muža i žene.

- **Svetu Božju volju za naše živote nitko ne zna unaprijed.**

Tako ni o rastavama. Po meni je samo bitno pitanje s kojim

ćemo svi jednog dana doći pred Gospodina: "DA LI SMO SVE

UČINILI ŠTO SMO MOGLI DA NE DOĐE DO RASTAVE?"

- **ŽIVOG GOSPODINA BOGA možemo svi mi, oženjeni i**

rastavljeni, osjetiti i doživjeti na mnogo načina:

U CRKVI NA MISI,

U KLANJANJU PRED PRESVETIM OLTARSKIM

SAKRAMENTOM, ŽIVIM GOSPODINOM ISUSOM,

U ZAJEDNIČKOJ MOLITVI S DRUGIM VJERNICIMA,

U OSOBNOJ, PONIZNOJ I VAPIJAĆOJ MOLITVI GOSPODINU

BOGU,

I VJEROJATNO U MNOGIM DRUGIM SITUACIJAMA KADA

ĆEMO, ČESTO NI NE ZNAJUĆI, VRŠITI SVETU BOŽJU

VOLJU ZA NAŠE ŽIVOTE.

- **SVETO BOŽANSKO MILOSRĐE, I SVETA BOŽANSKA**

LJUBAV, ZA NAS VJERNIKE JE BESKRAJNO. NITKO NE ZNA

KAKO TO FUNKCIONIRA, ALI SAM SIGURAN DA SE ONO

SPUŠTA I NA OVAKVE ŽIVOTNE SITUACIJE I LJUDE KAO

ŠTO SU RASTAVE.

- **Susreo sam mnogo osoba koje primaju HOSTIJU, ŽIVOG**

GOSPODINA ISUSA, a ponašaju se prema toj HOSTIJI bez

vjere da je u njoj ŽIVI BOG.

TAKO MALO VJERNIKA ISKRENO VJERUJE DA JE U

HOSTIJI ŽIVI GOSPODIN BOG.

Ali sam susreo i mnogo onih koji ne mogu primiti, i ne žele jer

se smatraju nedostojnima, pričest, HOSTIJU, a vjeruju, čvrsto

vjeruju da je to ŽIVI GOSPODIN BOG.

- **JEDINO ŠTO BI TREBALO BITI VAŽNO SVAKOME OD**

NAS JE DA JEDNOM DOĐEMO U KRALJEVSTVO BOŽJE, U

VJEČNI ŽIVOT. TO JE JEDINI CILJ.

A tko to od nas, koji primamo ŽIVOG GOSPODINA BOGA U

HOSTIJI, može sa sigurnošću da će doći u KRALJEVSTVO

BOŽJE?

I za koga to, od onih rastavljenih i ponovno civilno vjenčanih,

možemo tvrditi da NEĆE DOĆI U KRALJEVSTVO BOŽJE?

SVI SMO MI GRIJEŠNICI. SVI RADIMO PUNO GRIJEHA U

SVOJIM ŽIVOTIMA. I CRKVENO VJENČANI I ONI KOJI ŽIVE

U GRIJEHU.

ALI, SVI MI ČINIMO I PUNO DOBRIH STVARI.

ZATO ŽIVIMO SVI TAKO KAKO MOŽEMO, BORIMO SE

KOLIKO MOŽEMO, A OSTALO PREPUSTIMO SVETOM BOŽJEM

MILOSRĐU I LJUBAVI ZA NAS, NJEGOVA GRIJEŠNA

STVORENJA.

Na kraju ću navesti nekoliko pitanja i odgovora iz knjižice

"RASTAVLJENI …" koju je izdala DRUŽBA MISIONARA KRVI

KRISTOVE a baš su me se dojmile i vezane su uz ovu temu:

"Zašto Crkva ne dopušta drugi brak nakon "neuspjelog"

prvog?

Brak nije samo ljudska ustanova, već savez od Boga utemeljen. Isus kaže:

"DAKLE, ŠTO JE BOG SJEDINIO, ČOVJEK NEKA NE RASTAVLJA!"

(Mk 10,9) Odgovornost za bračnog druga i za djecu zahtijeva

neraskidivost bračne veze. Djeci treba sigurnost, koja proizlazi iz

postojanog jedinstva i sklada među roditeljima. Ljudima bez čvrste vjere

to izgleda preteškim, ali onomu tko prihvati Isusa i Njegovu ljubav u

otajstvu križa nije teško živjeti u vjernosti "sve do smrti".

Zato Isus Krist, govoreći o nerazrješivosti ženidbe dodaje: "Tko može

shvatiti, neka shvati!" (Mt 19,12)

Težina tog pitanja leži u tome što se dijeljenje i primanje sakramenata

Ženidbe često dopušta osobama koje nisu prethodno naučile što znači

kršćanski voljeti. Mnogo kršćana, koji se vjenčaju u Crkvi, uopće nije

svjesno da se brak temelji na životu po Evanđelju i ostvaruje u žrtvi – po

uzoru na Isusa Krista i u zajedništvu s Njime sve do Golgote.

Jedino s pomoću zrele vjere moguće je ustrajati u prvom braku, čak i

onda kada se sve sruši i život postaje mučeništvom.

Mogli bismo na to pitanje odgovoriti protupitanjem: zašto odgovorni za

sakrament ženidbe tako često daju dopuštenje za taj sakrament osobama

koje nisu dovoljno duhovno spremne? Ili: zašto toliko odraslih ljudi

prihvaća vjerske obveze koje ne mogu ispunjavati, a često ih i ne

razumiju?

Zašto je otajstvo križa tako važno u braku? Zato što se

obiteljski život više veže uz ovozemaljske brige

uzdržavanja i odgoja djece.

Nažalost, mnogi misle da su blagostanje, skupa odjeća, visoko

obrazovanje, itd., najvažnije što se može pružiti djeci. No, zaboravlja se

materijalna dobra najčešće ne vode k sreći. Veliki broj pokušaja

samoubojstva događa se upravo kod mladih koji su "imali sve" – ali od se

malo tražilo, a Boga nisu upoznali.

Ako roditelji žele da mladi par kuša sreću, koja ne povene brzo poput

svadbenog buketa, onda su pozvani svojoj djeci dati više od novca, stana

i ugleda u društvu. Pred materijalnim vrijednostima treba dati prednost

duhovnim vrednotama iz kojih proizlazi mudrost i unutarnje bogatstvo,

zadovoljstvo, smisao života te radost srca. Život u vjeri ostvarivan po

mudrosti križa, najveća je sreća za brak i obitelj.

Tko nauči ljubiti kao Isus, voljeti do krvi, voljeti i razapet, taj zna ustrajati

i pobijediti s ljubavlju u svim krizama braka i obitelji.

Dopušta li se rastava u okolnostima koje ugrožavaju život

ili zdrav odgoj djece?

Uistinu, događa se da jedan od bračnih drugova pod utjecajem alkohola,

ili zbog psihičkih i duhovnih problema, ima toliko loš utjecaj na djecu da

je bolje živjeti odvojeno. Odvojeni život ipak nije razvod i ne dopušta

slobodu pojedinoj strani. Tko živi odvojeno, mora i sam znati, i često

ponavljati i sebi i drugima: *"Nisam slobodan/slobodna, imam bolesnog*

muža/ženu i za njega/nju sam još uvijek odgovoran/odgovorna."

Odvojeni život smije trajati samo toliko, koliko traje bolest i koliko to

zahtijevaju okolnosti zbog djece.

Nije dopušteno tražiti ili prihvaćati ponude koje mogu ugroziti čistoću i

vjernost u braku.

Pomoć treba tražiti prije svega u vjeri i sakramentima,ali i od kvalificiranih

osoba ili zajednica koje pružaju pomoć u kršćanskom duhu.

Zar drugi brak ne bi trebalo priznati ako je skladan i

blagoslovljen djecom?

Događa se, i to često, da neki nakon civilne rastave braka traže drugog bračnog druga, ponovno se civilno vjenčaju i u drugom braku trude razboritije izbjegavati pogreške iz prvog braka. Često se osjećaju prikraćenima što ne mogu sudjelovati u sakramentima Crkve te izražavaju veliku želju da se taj njihov drugi brak prizna kao sakramentalni brak.

Često tek u drugom braku dublje otkrivaju vjeru i ljepotu kršćanskog

života unutar Crkve. Zato bolnije osjećaju posljedice mladenačke

lakomislenosti, s kojom su nespremni pristupili crkvenom braku.

Može ih se razumjeti, s njima suosjećati, pomoći im i učiti na njihovim

pogreškama, ali ne možemo hiniti da pogrešaka nije bilo, jer to ne

pomaže.

Oni trebaju preuzeti odgovornost za svoje krive postupke iz mladosti.

Dakako, može se utvrditi da prvi brak nije bio valjan, ukoliko se dokaže

da je nedostajao neki važan element, čime bi se potvrdila nevaljalost

sklopljenog braka. U takvom slučaju, Crkveni sud treba pravno utvrditi

nevaljanost prvog braka i tek onda se može ponovno crkveno vjenčati s

drugim bračnim drugom.

Ako pak proglašenje braka ništavim nije moguće, tada treba ustrajati u

prvom braku – pa makar živeći odvojeno – i odustati od drugog braka.

Tko u svome životu, i među ljudima koji jednako žive, pronađe puninu

života po Evanđelju, taj će otkriti i istinsku snagu vjere.

Mogu li i kako mogu sudjelovati u životu Crkve oni koji su

odijeljeni od Euharistije?

Osobe koje ne mogu primiti Svetu Pričest, često imaju veliku želju da ju

prime. Ta želja može biti znak duhovne nezrelosti, ali također i znak

napretka.

Nezrelost je ako netko želi primiti Svetu Pričest samo zbog ljudi ili zbog

toga što je zabranjeno voće uvijek najslađe. Ponekad se iza borbe za

slobodu primanja Svete Pričesti krije želja za opravdavanjem svoje

situacije. No, istovremeno postoji mogućnost da u tom periodu poraste

istinska želja za Bogom te dolazi do produbljivanja vjere. U tom slučaju,

osobi se može puno pomoći.

Ponajprije si treba posvijestiti da Bog na zemlji nije nazočan samo u

Euharistiji. Isusa možemo vidjeti u svakom čovjeku, osobito u onima koji

trpe. Na taj način se možemo i mi približiti k Raspetomu.

Još više, Isus živi u srcima kršćana koji žive u posvetnoj milosti. Isus je

obećao svoju nazočnost svima koji su sabrani u Njegovo ime. (usp. Mt

18,20). On kaže svojim apostolima: "Tko vas sluša, mene sluša" (Lk

10,16), što će reći da je ljudima darovao svoju blizinu preko odgovornih

u Crkvi.

Postoji Pričest koju svi mogu primiti. To je pričest Riječju Božjom. Po

riječima Svetog pisma progovara nam Duh Sveti.

Tko s vjerom čita Sveto pismo ili u svome srcu čuva Božju riječ (kao Riječ

života), taj se na određeni način pričešćuje Duhom Svetim i to bez

ispovijedi i prije odrješenja grijeha, a čak i prije krštenja. Svakodnevno

življenje s Božjom Riječi najbolja je priprema za primanje Isusa u Svetoj

Pričesti. Upravo u vjernosti Riječi života odražava se istinska čežnja za

Svetom Pričesti.

Tko zaista čezne za Bogom i tko istinski voli Krista taj ne zahtijeva sada i

odmah ovaj znak ljubavi.

Uzimajući u obzir sve mogućnosti i želju da se produbi ljubav, takav se

postupno priprema za najsnažniji izraz jedinstva s Gospodinom…"

GOSPODINE MOJ LJUBLJENI, BUDI NAM

MILOSTIV!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.